

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 113/2010-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. marca 2010 predbežne prerokoval sťažnosť I. Š., P., t. č. vo výkone trestu I., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Sd 278/2007 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 7 So 136/2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. Š. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. decembra 2009 doručená sťažnosť I. Š., P., t. č. vo výkone trestu I. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na

prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Sd 278/2007 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 So 136/2009.

Z obsahu sťažnosti a písomnosti zadováženej ústavným súdom (rozsudok krajského súdu č. k. 12 Sd 278/2007-74 z 25. júna 2009) vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou podanou krajskému súdu domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia Sociálnej poisťovne, ústredie Bratislava (ďalej len „Sociálna poisťovňa“), č. 680 927 0138 z 18. júna 2007, ktorým Sociálna poisťovňa zamietla jeho žiadosť z 3. januára 2007 o priznanie invalidného dôchodku.

Krajský súd rozsudkom č. k. 12 Sd 278/2007-74 z 25. júna 2009 rozhodnutie Sociálnej poisťovne č. 680 927 0138 z 18. júna 2007 potvrdil. Proti rozhodnutiu krajského súdu podal sťažovateľ 16. júla 2009 odvolanie, na základe ktorého krajský súd predkladacou správou z 24. augusta 2009 predložil spis najvyššiemu súdu. Konanie je na najvyššom súde vedené pod sp. zn. 7 So 136/2009 a do podania sťažnosti ústavnému súdu nebolo o odvolaní sťažovateľa rozhodnuté.

Podľa názoru sťažovateľa postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Sd 278/2007 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 So 136/2009 došlo k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto žiadal, aby ústavný súd svojím rozhodnutím vyslovil ich porušenie.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo na to, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. ...

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod 12 Sd 278/2007 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 So 136/2009.

1. K namietanému porušeniu základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedených práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už označený všeobecný súd meritórne rozhodol pred podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (II. ÚS 184/06), a preto už k namietanému porušovaniu označeného práva nečinnosťou tohto orgánu nemôže dochádzať (m. m. II. ÚS 387/06).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte trvalo (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nedochádza k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie (II. ÚS 139/02).

Zo sťažnosti sťažovateľa, ako aj zo zistenia ústavného súdu vyplýva, že napadnuté konanie pred krajským súdom bolo skončené vydaním rozsudku č. k. 12 Sd 278/2007-74 z 25. júna 2009. Sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súdu doručená 18. decembra 2009 (daná na poštovú prepravu 14. decembra 2009), t. j. v čase, keď porušenie označeného základného práva na krajskom súde už netrvalo a konanie o jeho sťažnosti pred ústavným súdom nebolo spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručenému v čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. právu na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručenému v čl. 6 ods. 1 dohovoru (mutatis mutandis I. ÚS 6/03).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 77/02, II. ÚS 55/02) ochrana základného práva vrátane základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy

(obdobne aj práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru) sa poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva ešte trvalo. O takýto prípad však v danej veci nejde.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti (vo vzťahu k namietanému postupu krajského súdu) odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. K namietanému porušeniu základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu

Sťažovateľ namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru aj postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 So 136/2009. Uvedené druhostupňové konanie začalo na najvyššom súde predložením spisu krajského súdu na rozhodnutie o odvolaní sťažovateľa zo 16. júla 2009 proti prvostupňovému rozsudku. K tomu došlo 25. augusta 2009.

V danom prípade ústavný súd skúmal, či existuje reálna možnosť vyslovenia porušenia označeného základného práva sťažovateľa, posudzujúc obdobie od začatia odvolacieho konania do podania sťažnosti sťažovateľa ústavnému súdu, t. j. preskúmaným je obdobie v trvaní menej ako 4 mesiace (resp. do predbežného prerokovania veci ústavným súdom menej ako 7 mesiacov). Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že posudzované obdobie nesignalizuje možnosť vyslovenia namietaného porušenia základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne ani práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru), preto odmietol sťažnosť aj v tejto časti pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. marca 2010